

Nem kínos a csend

„Hozd vissza a boldogságom!”

Azt mondtad, menjünk sétálni. Nem kérdés volt, hanem kijelentés. Időm se volt elkészülni, és nem is tudtam mire vélni ezt a hirtelen támadt mehetnékedet. A következő percben már vetted is a kabátod meg a sálad, és miközben a gombokat préselted át azokon a kis lyukakon, jobb lábad próbáltad beleerőltetni egy bőrcipőbe. Most is, mint mindig, letapostad a sarkát (és még engem szoktál korholni a lábbelikkal való bánásmódom miatt). Sosem értettem az értékrended. Amit te természetesen vettél, én még ki sem próbáltam, ami nekem ösztönös volt, az nem fért bele a te kultúráképedbe. Különbözőségeink ellenére mégis úgy gondolom, lakótársi viszonyunk hibátlanul működött. Semmin sem változtattam volna. Sosem vitáztunk azon, mit nézzünk a tévében, és kényelmesen elfértünk a szokásosnál jóval kisebb kanapén is. Az életmódunk ennek ellenére egy cseppet sem hasonlított. Igaz, ebből sosem csináltunk különösebb problémát, mégis voltak dolgaid, amiket olykor félig felhúzott szemöldökkel igyekeztem tudomásul venni. De azt mondom, aranyos vagyok, amikor így nézek. Sőt igazából mindig kedves vagy velem. Amikor egy dühös telefonlecsapás hallatán kidugom a fejem a konyhából, képes vagy egy másodperc alatt lenyelni minden haragodat, vagy legalábbis derűs nyugodtságot erőltetni a hangodba, hogy aztán úgy szólj hozzám.

Lassan haladtunk lefelé a lifttel. Csak néztem magunkat a tükörben, és azon tűnődtem, vajon ez azért van-e ott, hogy az emberek elkerüljenek minden kötelezően udvarias és szinte szórakoztatóan közhelyes beszélgetésimitációt, amit a szűkös kis társalgó rájuk kényszerít. Közösen tartanak valahová (céltól függően lefelé vagy felfelé), és a pár másodperces utazásaik során feszengve számolgatják a sarkokat, szipognak és lesegetik karjukon az órát anélkül, hogy valóban érdekelné őket az idő. Mert nem is az idő pillanatnyi állása az, ami őket érdekli, hanem inkább az, hogy odabenn mért tűnik olyan kínosan lassúnak a haladása. Talán ezt ellenőrzik ilyenkor. Felteszem, rólam általában azt gondolják, hogy csupán szórakozottan

bámulok magam elé, és jószerével semmi sem jár a fejemben, pedig ilyenkor magamban mosolyogva azt találgatom, mikor hangzik már el az első mondat, amit hozzám vagy hozzád intéznek. Mert ugye mindig ketten megyünk. Lefelé és felfelé ugyanúgy.

Aztán az is eszembe jutott, a tükürt azért tehetted oda, hogy amennyire csak tudja, nyújtsa meg a teret, biztonságot keltsen, vagy éppen társaságot biztosítson az egyedül utazóknak. Talán, hogy jelezze, itt vagyunk mi is magunknak. Sohasem egyedül. Ha pedig elindulunk valahova, kénytelenek vagyunk a liftet használni. Ez idő alatt pedig nem árt szembenézni önmagunkkal, mielőtt szembenéznénk a világgal. Hazafelé tartva pedig meg kell vizsgálni, mennyit változtunk. Kisimultak-e ráncaink vagy megsaporodtak inkább, összekócolódott-e a hajunk vagy lelapult. Talán ha egy lépéssel közelebb állunk, ennél többet is megláthatunk. Vajon saját szemünk is annyi titkot rejteget, mint másoké?

Kinyílt a liftajtó. Szótlatlanul lépdeltünk egymás mellett az üres folyosón, majd a bejárati ajtóhoz érve kinyitottad, én pedig könnyedén kisuhantam a vakító fénybe. A park, ahová járunk, itt van nem messze az épületünktől, és bár egy szóval sem mondtad, én mégis ösztönösen arra vettem az irányt. Gyönyörű, napos idő volt, és az eget csak egy-két gomolyfelhő szennyezte konok mozdulatlanágban. Lassan szinkronba hoztuk a lépéseinket. Mivel az én lábaim sokkal kisebbek, nekem mindig szaporábban kell lépkednem melletted, de sebességünk mégis kiegyenlítődött már az évek folyamán.

A park most is tele volt vidáman játszadozó gyerekekkel, csaholó kutyákkal, szállingózó falevelekkel és ölelkező párokkal. Elvégre hétvége volt. Te leginkább a szemeddel szeretted érthető, befogadható jelekké préselni a világot, én megpróbáltam azt még jobban kitágítani. Te többnyire fákat látsz ilyenkor, játszóteret, kavicságyat és vadvirágot, gyerekeket és labdákat, párokat, babakocsikat és galambokat. Kacajt hallasz, nevetést, ugatást, csevegést, kiáltást, éneklést és viháncolást. Én pedig gyerekkort látok, nyugalmat, döntéshozatalt, békét, szerelmet, türelmet, megfélelkezést, töprengést, harmóniát, barátságot, élettapasztalatot, ihletettséget, nosztalgiát és ábrándot.

Egy pillanatra eltakartad a napot, a vakító fény egyszerre megszűnt, sötét sziluettet árnyékot vetett rám. Észrevettem, hogy valamit mondani szeretnél. Néma maradtál, mégis tudtam, hogy oka van az ittlétünknek. Tudtam, hogy ezúttal nem azért vagyunk itt, hogy megbámuld a nőket, akik állandó köreiket futják, és bár sokszor töprengsz azon, hogy fordulhatnál utánuk anélkül, hogy más észrevenné, most mégsem teszed. Pedig nem zavar. Jobb szeretem a leplezetlen őszinteséget, mert ha valaki, én tudom, mikor hazudsz akár magadnak is. Ahogy megpillantottam egy kiskutyát, aki egy lánykával játszott a fűben, hirtelen eszembe jutott az

első találkozásunk. Emlékszem, mennyire óvatosan fogadtam a közeledésed. Lassan jöttél felém, kedvesen mosolyogtál, és valamilyen megmagyarázhatatlan öröm csillogott a szemedben. Ugyanez a cipő volt rajtad akkor is, amelynek a kopogása meg-megtörte a hirtelen támadt csendet. Először a hangodba szerettem bele. Emlékszem, milyen meleg, bűgő hangon szólítottál meg akkor. Azóta már megszokottá vált számomra ez a fajta hangnem, amit talán egyedül nekem sikerült kiérdemelnem.

Apró fekete-fehér világom most teljesen máshogy festett. Próbáltam különböző szögekből megfigyelni a teret. Elképzeltem magunkat felülről, ahogy parányi testünk lassan halad előre a járdán. Azután belegondoltam, hogy láthat minket a padon ülő öregasszony, vagy a leveleket söprögető munkás, aki mellett az imént haladtunk el. Vajon a fagyjárás megpillantva minket megigazítja-e a tölcsérhegyet annak reményében, hogy majd megállunk és kérünk egy pisztáciát rumos dióval? Vagy inkább azt a csinos diáklányt várja már órák óta, aki a közeli juharfa alatt tanul? Egymás lábát taposták a bennem sorjázó kérdések, amelyeket azt hiszem, pusztán csak kedvtelésből válaszoltam volna meg. Szükségünk van nekünk egyáltalán ezekre a válaszokra? Aligha. Ellenben arra tényleg szerettem volna rájönni, hogy te mért nézed a saját lábad ahelyett, hogy előre vetnéd a tekinteted. Ha nem lenne a járda, hogy vezessen, már rég nekimentél volna az első fának. Pedig ha mindig előre néznél, akkor letérhetnél az útról, bemehetnél akár egyenesen az erdőbe is, szaladhatnál, szökkenhetnél, cikázhatnál az ágak között, és egy csepp bántódásod sem esne. Amikor berohanok a fűre a gyerekek közé, és visszanézek, azt várom, hogy te is gyere, rohanj velem, fussunk versenyt, és bukfencezzünk át egymáson nevetve, hogy aztán a másik lihegését hallgatva csendben legyünk, és szó nélkül imádjuk egymást.

Már majdnem körbeértünk egyszer, de te még mindig szótlan voltál. Igyekezted erőt gyűjteni a napfényből és a levegőből. Én pedig nyugtatni próbáltalak a jelenlétemmel. Tudatni akartam, hogy itt vagyok, és hogy itt leszek akkor is, amikor csalóka érzékszerveiddel nem látsz majd. Te most még a sötétben botorkálsz, és nekem kell mutatnom az utat, de ez nem lesz mindig így.

Rád néztem és ezt mondtam magamban: többet fogsz tanulni tőlem, mint gondolnád! Ekkor rám mosolyogtál, leguggoltál, és megsimogattad a fejem. Tudtam, hogy megértetted, amit ki se mondtam. Jó ideig néztél, és lassan, mélyen lélegeztél, én meg közben láttam, ahogy gondolataid sűrű ködje oszladozni kezd. A következő percben elővetted a pórázt, és a nyakörvemre csatoltad. Így mentünk haza szorosán egymás mellett. Az úton talán felöltött benned a kérdés, hogy a pórázzal engem láncoltál magadhoz, vagy magadat énhozzám. Én pedig tudtam, ezt felesleges lett volna eldönteni.